

Sygnatura akt I Cupr 210/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 22-05-2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Paweł Kwiatkowski

Protokolant:Katarzyna Mulak

po rozpoznaniu w dniu 08-05-2014 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa B. P.

przeciwko G. W.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

I C upr 210/14

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 30 grudnia 2013 r. powód B. P.domagał się zasądzenia na swoją rzecz od strony pozwanej G. W.kwoty 5162,63 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 17 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że strona pozwana zawarła z M. S. umowę o roboty budowlane. W ramach zamówionych robót M. S. zawarła natomiast umowę z powodem jako podwykonawcą. Wynagrodzenie powoda ustalono na kwotę 82000 zł netto + podatek VAT. Po wykonaniu umowy powód wystawił M. S. m.in. faktury VAT na kwoty 50513,36 zł i 19182,13 zł. M. S. należności z faktur uznała, natomiast oświadczeniami z 4 czerwca 2013 r. i 26 listopada 2013 r. dokonała potrącenia ich z naliczonymi powodowi karami umownymi. Strona pozwana odpowiadała za zapłatę wynagrodzenia powodowi na podstawie art. 647¹ § 5 kc i odpowiedzialności swojej nie kwestionowała.

Powód uważał, że naliczona mu kara umowna została ustalona błędnie, albowiem została obliczona od wynagrodzenia umownego brutto. Tymczasem kara umowna nie jest odpłatnością za usługę w rozumieniu ustawy o VAT i tym samym nie podlega opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług. Wobec tego powód domagał się należności z tytułu podatku VAT z obu zaległych faktur, tj. kwoty 5615,94 zł.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 8 stycznia 2014 r. powództwo uwzględniono w całości.

Sprzeciwem złożonym w dniu 7 lutego 2014 r. strona pozwana G. W.wniosła o oddalenie powództwa w całości, zarzucając, że dług M. S.wobec powoda, za który solidarnie odpowiadała, został zaspokojony na skutek dokonanego potrącenia. Brak było podstaw do uznania, że potrącenie to było bezskuteczne. Pozwany wskazywał przy tym, że konieczne jest wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanego M. S..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 23 listopada 2012 r. M. S. zawarła z powodem jako podwykonawcą B. P. umowę o wykonanie robót budowlano-montażowych. W umowie zastrzeżono wynagrodzenie w kwocie 82000 zł netto powiększone o podatek VAT, a także kary umowne. Kary zastrzeżone na rzecz M. S. miały być obliczone w przypadku zwłoki w wykonaniu przedmiotu umowy lub zwłoki w usunięciu wad przedmiotu umowy – w wysokości 0,5 % wynagrodzenia umownego za każdy dzień zwłoki. Kary zastrzeżone na rzecz powoda miano obliczać od wynagrodzenia umownego brutto. Termin zakończenia prac ustalono ostatecznie na 31 marca 2013 r.

(dowód: umowa z 23.11.2012 r. – k. 32-35, aneks do umowy – k. 39)

Prace powoda odebrano częściowo w dniu 15 maja 2013 r., częściowo 24 września 2013 r.

(dowód: protokoły odbioru – k. 28 i 30)

Powód wystawił w związku z wykonanymi pracami fakturę z 17 maja 2013 r. na kwotę 50513,36 zł brutto (46771,63 zł netto) i fakturę z 7 października 2013 r. na kwotę 19182,13 zł brutto ((...),23 netto).

(dowód: faktury VAT – k. 27 i 29)

M. S. złożyła powodowi oświadczenie z 4 czerwca 2013 r., w którym dokonała potrącenia swojej wierzytelności z tytułu kary umownej w kwocie 23025,60 zł z wierzytelnością z faktury VAT z 17 maja 2013 r. Wysokość kary obliczyła od umówionego wynagrodzenia brutto w kwocie 88560 zł za 55 dni opóźnienia.

(dowód: oświadczenie o potrąceniu – k. 24, nota księgowa – k. 26)

W dniu 26 listopada 2013 r. M. S. złożyła powodowi kolejne oświadczenie o potrąceniu, w którym dokonała potrącenia swojej wierzytelności z tytułu kary umownej w kwocie 58449,60 zł z wierzytelnościami powoda w kwotach 6119,70 zł i 19182,13 zł. Wysokość kary obliczyła ponownie od wynagrodzeniu brutto w kwocie 88560 zł za 132 dni opóźnienia.

(dowód: oświadczenie o potrąceniu – k. 21, nota księgowa – k. 23)

Strona pozwana G. W. odpowiadała solidarnie za zapłatę wynagrodzenia należnego powodowi.

(bezsporne)

Mając powyższe na uwadze, Sąd zważył, co następuje.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie bezsporne pomiędzy stronami było, że strona pozwana odpowiadała solidarnie za zapłatę wynagrodzenia należnego powodowi na podstawie umowy z M. S., stosownie do art. 647¹ § 5 kc. Nie kwestionowano również, że M. S. złożyła powodowi oświadczenia o potrąceniu. Przyjęcie tych oświadczeń za skuteczne prowadziły do umorzenia wierzytelności powoda na podstawie art. 498 § 2 kc. Powód nie kwestionował w niniejszym postępowaniu naliczenia tych kar, co do zasady, stosownie do art. 483 kc. Spór dotyczył natomiast tego, czy M. S. była uprawniona do złożenia oświadczeń, w których kary umowne zostały obliczone od umownego wynagrodzenia brutto. Powód twierdził bowiem, że kary te nie powinny obejmować podatku od towarów i usług.

Analiza umowy zawartej pomiędzy powodem, a M. S. wskazywała, że strony zastrzegły karę umowną na rzecz M. S. liczoną od ustalonego w umowie wynagrodzenia. Nie określono przy tym wprost, czy chodziło o wynagrodzenie brutto, czy też netto. Powód wyjaśnił na rozprawie w dniu 8 maja 2014 r., że nie przywiązywał przy zawieraniu umowy wagi do tego szczegółu. Przez wynagrodzenie w rozumieniu art. 647 kc należy rozumieć całe świadczenie należne podwykonawcy od wykonawcy określone umową. Zgodnie z wolą stron umowy z 23 listopada 2012 r. wynagrodzenie ustalone pomiędzy nimi obejmowało także podatek VAT, przy czym kwota netto wynagrodzenia została tam wprost wskazana, natomiast kwotę podatku VAT określono przez odwołanie do stawki wynikającej z przepisów podatkowych.

Wobec tego odwołanie się przy ustalaniu podstawy kary umownej do wynagrodzenia, bez wskazywania, czy jest to wynagrodzenie brutto, czy netto, należy tłumaczyć jako przyjęcie za podstawę obliczania kary całego wynagrodzenia należnego powodowi, a więc wynagrodzenia obejmujące podatek VAT.

Wbrew twierdzeniom pozwu takie obliczenie kary umownej nie narusza przepisów o podatku od towarów i usług. Kwestia ustalenia podatku VAT od kary umownej nie ma bowiem związku z rozliczeniami stron umowy z 23 listopada 2012 r. Odwołanie się przy obliczeniu kary do określonej stawki wynagrodzenia miało bowiem jedynie charakter rachunkowy. Dla ustalenia kary umownej za opóźnienie w wykonaniu zobowiązania zgodnie z art. 483 kc konieczne jest przyjęcie określonego algorytmu, mającego w rozpoznawanej sprawie postać prostego mnożenia trzech czynników. Jeden z tych czynników został określony jako suma wynagrodzenia netto i podatku VAT obliczonego od tego wynagrodzenia. Nie jest to równoznaczne z przyjęciem, że kara umowna obejmuje jakikolwiek podatek VAT. Powód pomylił operację czysto arytmetyczną, z działaniem wynikającym z ustawy o podatku VAT.

Inaczej byłoby, gdyby uprawniony do otrzymania kary obliczył ją w ten sposób, że do kwoty należnej zgodnie z umową kary doliczył podatek VAT. M. S. nie wystawiła jednak faktury obejmującej karę umowną i nie doliczała do kary stawki podatku od towarów i usług, albowiem faktycznie kara ta stosownie do art. 5, art. 8 i art. 29a ustawy o podatku od towarów i usług nie podlega opodatkowaniu tym podatkiem.

Wobec powyższego Sąd przyjął, że na skutek złożenia oświadczenia o potrąceniu wierzytelność powoda z tytułu wynagrodzenia wygasła w zakresie kwoty dochodzonej pozwem, stosownie do art. 498 § 2 kc. Tym samym strona pozwana nie była już odpowiedzialna za zapłatę tego wynagrodzenia, a powództwo przeciwko niej oddalono, jak w sentencji wyroku.

Dodatkowo Sąd wyjaśnia, że wezwanie M. S. w charakterze pozwanego nie było uzasadnione z uwagi na brak przesłanek z art. 194 kpc. Powód miał prawo wybrać jako pozwanego jednego z dłużników solidarnych, zaś wezwanie do działu w charakterze pozwanego kolejnego dłużnika solidarnego nie mogło nastąpić na wyłączny wniosek pozwanego (por. art. 194 § 3 kpc)

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc, zasądając na rzecz pozwanego zwrot kosztów zastępstwa procesowego.